

РЕШЕНИЕ

№ 367

гр. Бургас, 12.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **МАРТИН Р. БАЕВ**

при участието на секретаря **М* Б. ПЕНЧЕВА**
като разгледа докладваното от **МАРТИН Р. БАЕВ** Административно наказателно дело № 20222120200144 по описа за 2022 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на „*” ЕООД с ЕИК: *, със седалище и адрес на управление в гр. Бургас, *, чрез управителя *, срещу Наказателно постановление № K21_127-F613186/13.08.2021 г., издадено от директор на Дирекция "Контрол" при ТД на НАП-Бургас, с което за нарушение на чл. 86, ал. 1, т. 2 и т. 3 от Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС) и на основание чл. 180, ал. 1 от ЗДДС на жалбоподателя е наложена „Имуществена санкция“ в размер на 12666,67 лева.

С жалбата се иска отмяна на обжалваното наказателно постановление, поради незаконосъобразност и неправилност. Застъпва се, че към датата на съставяне на АУАН не е бил наличен състав на административно нарушение, като освен това не е ясно в какво точно се „обвинява“ дружеството. Посочва се, че в АУАН и НП са описани поне две отделни административни нарушения, като липсва и посочване на конкретна дата, на която според АНО нарушението е било довършено. Застъпва се, че приложение е следвало да намери нормата на чл. 180, ал. 3 ЗДДС, а под условията на евентуалност – че нарушението е маловажно. Претендират се разноски

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от пълномощник – адв. В.В. – БАК, която поддържа жалбата по изложените в нея доводи, които доразвива и конкретизира. Моли за отмяна на НП и присъждане на разноски по представен списък.

За административнонаказващия орган се явява юрисконсулт *, която оспорва жалбата. Посочва, че извършеното нарушение е доказано, като твърденията за допуснати

процесуални нарушения са неоснователни. Моли за потвърждаване на НП изцяло и присъждане на разноски.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на седемдневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН (в приложимата редакция към датата на връчване на НП), като видно от приложената разписка НП е връчено на представител на жалбоподателя на 09.12.2021 г., а жалбата е депозирана на 15.12.2021 г. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че се явява процесуално **допустима**. Разгледана по същество жалбата е **основателна**, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното.

Въз основа на извършена проверка по прихващане или възстановяване св. Д.С. – гл. инспектор в ТД на НАП – Бургас констатира, че в СД по ЗДДС за м.12.2020 г. дружеството-жалбоподател е отразило продажба на лек автомобил марка Ауди с брой места 4+1. Като основание за неначисляване на ДДС във фактурата е бил посочен чл. 50, ал. 1, т. 2 от ЗДДС във връзка с чл. 70 от ЗДДС. След документална проверка и проверка в информационния масив на ТД на НАП гр. Бургас било констатирано, че „*“ ЕООД е закупило автомобила от „*“ ЕООД. Считано от 27.11.2017 г. доставчикът бил deregистриран по ЗДДС и нямал право да издава данъчни фактури. В тази връзка, той неправомерно бил посочил във фактурите основание за неначисляване на ДДС - чл. 143 от ЗДДС.

На 22.12.2020 г. жалбоподателят продал автомобила на *. Била издадена фактура № 9000000005/ 22.12.2020 г. на стойност 76 000,00лв.

Свидетелката преценила, че при тези факти продажбата на автомобила е облагаема, съгласно разпоредбите на чл. 12, ал. 1 от ЗДДС и „*“ ЕООД е следвало да начисли ДДС в размер на 12 666,67лв. върху данъчна основа в размер на 63333,33лв.

Било изготвено съобщение по чл. 103 от ДОПК и дружеството подало коригираща СД по ЗДДС за м.12.2020 г. с вх. № 02003328939/29.03.2021 г., ведно с дневник за продажби с коректни данни.

Въпреки това свидетелката приела, че дружеството е извършило нарушение на чл. 86, ал. 1, т. 2 и т. 3 ЗДДС, поради което и на 25.05.2021 г. съставила срещу него АУАН с бл. № F613186. Актът бил връчен на упълномощено лице, което го подписало и получило препис от него, заявявайки, че допълнително ще направи възражения. В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН постъпили писмени възражения (л. 27), в които се изразявали доводи за порочност, сходни с тези, изложени в процесната жалба.

Въз основа на съставения акт било издадено обжалваното наказателно постановление, издадено от директор на Дирекция "Контрол" при ТД на НАП-Бургас, с което за нарушение чл. 86, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗДДС на основание чл. 180, ал.1 от ЗДДС на дружеството-жалбоподател, била наложена имуществена санкция в размер на 12666,67 лева.

Така изложеното се установява от приложените по делото документи, както и от показанията на св. Д.С.. Горната фактическа обстановка в нейната цялост не се оспорва и от

жалбоподателя.

Съдът, с оглед установената фактическа обстановка и съобразно възраженията и доводите на жалбоподателя, както и като съобрази задължението си да проверява изцяло законосъобразността на наказателното постановление, независимо от основанията, посочени от страните, намира от правна страна следното:

Наказателно постановление е издадено от компетентен орган, а АУАН е съставен от оправомощено за това лице, видно от приобщеното към материалите по делото копие на Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г.

Въпреки това съдът счита, че в конкретния случай са налице съществени нарушения на процесуалните правила, довели до опорочаване на производството и налагащи отмяна на санкционния акт.

На първо място нито в АУАН, нито в НП е посочена датата на извършване на нарушението и крайния срок (като дата), в който привлеченото към отговорност лице е следвало да изпълни задължението си по чл. 86, ал. 1, т. 2, и 3 от ЗДДС, тъй като фактическото описание на нарушението, според наказващия орган е извършено чрез бездействие. Както в акта, така и в НП е посочено, че лицето не е начислило дължимия данък ДДС, като не го е отразило в справка-декларация за месец 12/2020 г, без обаче да се посочи в какъв срок е следвало да бъде начислен, а е посочен само междинния етап от фактическия състав на начисляването – издаване на СД по ЗДДС за процесния месец. Изпълнителното деяние по чл. 180, ал. 1 от ЗДДС е осъществимо чрез бездействие, а срокът, в който регистрираното лице трябва да изпълни задължението си е елемент от фактическия състав на нарушението, като е недопустимо той да се извежда по тълкувателен път от цитираните от наказващия орган норми. Посочването на точната дата на нарушението е основен признак от състава на твърдяното нарушение и е абсолютно необходим задължителен реквизит на АУАН и НП видно от чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Датата на извършване на нарушението е от съществено значение с оглед изчисляването на предвидените от законодателя давностни срокове за съставяне на АУАН, а от нея и зависи и коя е приложимата санкционна норма, общата норма на чл. 180, ал. 1 от ЗДДС или привилегированите норми на чл. 180, ал. 3 или ал. 4 от ЗДДС. В тези норми са предвидени различни размери на санкциите, които следва да наложат на нарушителите, в зависимост от това дали въобще не са начислили ДДС или това е сторено в срок до 6 месеца или не по-късно от 18 месеца от края на месеца, в който данъка е следвало да бъде начислен. С оглед на това непосочването на датата на извършване на нарушението представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което води до незаконосъобразност на наказателното постановление.

Тук е мястото да се посочи, че начисляването на ДДС е сложен фактически състав изискващ кумулативното изпълнение на три условия, като първото е издаване на документ, в който да се посочи данъка на отделен ред, второто е да се включи този документ в дневника на продажбите за съответния данъчен период и на трето място, включване на размера на данъка в справка декларация за съответния период, като тогава данъкът се счита

за начислен, по който начин и самото дружество се задължава към бюджета в размера на начисления ДДС. Нормата на чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС указва императивно как се изпълнява задължението начисляване на ДДС – чрез извършване на няколко последователно действия, всяко с определен срок. Това от своя страна означава, че за да съответства описанието на нарушението на изискването за пълнота следва както в АУАН, така и в НП изрично да се посочи – до кога (като дата) е следвало задълженото лице да извърши всяко едно от действията (до кога да издаде протокол по чл. 117 ЗДДС; докога е следвало да го включи в дневника си за продажби и до кога да включи размера на данъка в справката за съответния период). В процесните АУАН и НП такова описание липсва, поради което и настоящият състав счита, че в случая е налице самостоятелно процесуално нарушение засягащо правото на жалбоподателя да разбере в какво се „обвинява“, което пък налага отмяна на НП.

Към момента е настъпила законодателна промяна и в разпоредбата на чл. 63, ал.3 ЗАНН (нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), съгласно която - в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към чл. 143 АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 ГПК, регламентиращи, че съдът дължи произнася по възлагане на разноските, само ако съответната страна е направила искане за присъждането им. В конкретния случай, с оглед изхода на правния спор, разноси се дължат в полза на жалбоподателя, който своевременно е депозирал искане за присъждането им. По делото са налични доказателства за реално заплатен адвокатски хонорар в размер на 950 лева с ДДС, като не е направено възражение за прекомерност, поради което и НАП следва да бъде осъдена да ги заплати на жалбоподателя. Съгласно чл. 19 от Закон за Националната агенция за приходите, агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, като преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноси са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на наказателни постановления, издадени от органите на НАП, е отговаряла агенцията, а не териториалното ѝ поделение. С оглед горното съдът намира, че следва да осъди именно НАП-гр. София да заплати сторените в настоящото производство разноси.

Така мотивиран Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № K21_127-F613186/13.08.2021 г., издадено от директор на Дирекция "Контрол" при ТД на НАП-Бургас, с което за нарушение на чл. 86, ал. 1, т. 2 и т. 3 от Закона за данъка върху добавената стойност и на основание чл. 180, ал. 1

от ЗДДС на „*“ ЕООД с ЕИК: * е наложена „Имуществена санкция“ в размер на 12666,67 лева.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – гр. София да заплати на „*“ ЕООД с ЕИК: * съдебно-деловодни разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 950 (деветстотин и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____